

MANA, ΕΣΥ!

Εν αρχή ην ο Λόγος. Ο Λόγος κι εσύ εντός του. Απ' το πρώτο αρχέγονο ηλιογέννημα, προαιώνια, ανταμοπάλλονται στο στήθος σου η αγάπη και το φως Του Δημιουργού.

Μέλι και γάλα κι οξυγόνο. Βύζαγμα ζωής.

Από τότε. Με το πρώτο ιδωμένο φως και με το δοξάρι του ήλιου, μελωδείς την ελπίδα και τη ζωή στις χορδές της ψυχής.

Τις καμπάνες των αστεριών που θ' ανατείλουν ηχείς στα σπλάχνα σου, μπουμπούκια της άνοιξης που, σαν γεννηθούν, μες στον κόρφο σου αψηλώνουν να φτάσουν τον ήλιο.

Και, να! Της αγωνίας σου ο στήμονας γονιμοποίησε την γύρη της καρδιάς, πινέλο Μιχαλάντζελο, με φως χρωμάτισε τις διαδρομές των αιώνων. Κι όταν χειμώνας ματώνει την αναπνοή,

σπόρος γλυκός το βλέμμα σου μες στο χιόνι του χρόνου, βλασταίνει την ελπίδα της άνοιξης και ριζοβολά το χαμόγελο του ήλιου κάτω από του πάγου το μαύρο σεντόνι.

Κι ήσουν πάντα η θαλπωρή, βάλαμο στο λυγμό του φεγγαριού, μα και καρνάγιο και μουράγιο κι αραξοβόλι στους κύκλους των καιρών.

Το ρολόι της ζωής μου έδειξες και μου χάρισες το ταξίδι. Στα ηλιοτρόπια των καημών είσαι το αγιομένο φως και η γαληνή αυγή της καταιγίδας τη θάλασσα.

Τα μουγκρητά τα αγερόχρωμα μ' ένα σου βλέμμα μαρμαρώνεις και με το τραγούδι σου γαληνεύεις τον πόνο, λαξεύοντας μες στις πληγές τον ήλιο.

Με κράτησες απ' το χέρι, αφετηρία μου κι αφέτης μου στο φως, από το πρώτο μου μέχρι το τελευταίο σου.

Μόνο εσύ μπορείς να κυοφορείς τη ζωή.

Μόνο εσύ ανθίζεις τον οίκο Του Θεού κι εντός σου Τον αυγάζεις. Στα αντερείσματα του χρόνου ξυπόλυτη ανεβαίνεις τον ακάνθινο Γολγοθά που σου χάρισε η καρδιά σου.

Δε ζήτησες τίποτα. Έδωσες τα πάντα. Είσαι η αγάπη. Είσαι η ζωή. Είσαι η μάνα!

4/5/2015

Ιωάννης Παναγάκος